

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Приблизно тоді, коли вона почала називати себе «Чесс», я зрозуміла, що можу справді зненавидіти свою найкращу подругу.

Це вже третє ім'я, яким вона називала себе за майже двадцять років нашого знайомства. Коли ми познайомилися у четвертому класі, її звали просто Джессікою. Власне, «Джессікою Сі», оскільки була ще «Джессіка Ем» і «Джессіка Ар». Також була одна дівчинка, якій випало бути просто Джессікою, наче вона перша закріпила за собою це ім'я, й решті потрібно було просто змиритися з цим. Тож напевно не дивно, що до другого курсу Джессіка Сі перетворилася на «Джей Сі», зрештою трансформувавшись у «Джейсі».

Це ім'я протрималося до екватора навчання в коледжі. Десь між третьою і четвертою зміною профілю вона стала просто «Джей», аж поки, десять років тому, незадовго після того, як нам виповнилося по двадцять п'ять років і вона нарешті розійшлася з тим вилупком, Лайлом, не народилася Чесс.

Чесс Чендлер.

Не сперечатимуся — це ім'я справді гарно звучить і однозначно має красивий вигляд надруковане величезними літерами на книжці, яку я саме тримаю на колінах, поки чекаю на Чесс, з якою ми домовилися пообідати разом.

Вона запізнюється, як завжди, хоча я навмисне з'явилася на п'ятнадцять хвилин пізніше, ніж ми домовлялися зустрітися, намагаючись уникнути цієї ситуації. Але, звичайно, не встигла я сісти, як від неї прийшло повідомлення. *«Я виходжу!»*

Тож я допивала свій другий чай із льодом і доїдала третій шматок хліба в невеличкому ресторані Ешвілла, який, як мені здавалося, мав сподобатися Джессіці — Чесс, а поки я чекала на справжню Чесс, на мене дивилося її яскраве зображення на всю обкладинку її книжки.

На цій світлинці вона сидить на підлозі в білій сорочці і джинсах, боса, нігті на ногах пофарбовані яскраво-кораловим лаком, розслаблена поза й сліпуча посмішка, а вгорі назва — *«Тобі все вдасться!»*

У цьому все її єство: порадиця. Вона почала цим захоплюватися, ще коли наша подруга з коледжу, Стефані, запустила свій сайт, щось на кшталт жіночого журналу, назву якого я вже навіть не пригадаю. Чесс почала вести невеличку рубрику порад на цьому сайті, і одна із її відповідей, яка закликала якусь дівчину кинути свого нікчемного хлопця й звільнитися з нікчемної роботи, стала вірусною.

Я розуміла чому. Ця відповідь була в стилі Чесс: легка і дотепна, але водночас дивилася в корінь, була прямою, але не жорстокою. *«Ти знаєш, що маєш зробити, тобто ти ж написала мені, тож ти однозначно мудра дівчина (коли не йдеться про хлопців. Або роботу. Але це ми можемо виправити)».*

Зрештою, вже багато років подібні підбадьорення вона адресувала мені. Хай там як, а я не думала, що з цього вийде щось більше за статтю в *BuzzFeed* із заголовком «Двадцять сім причин, чому нам потрібно зробити цю авторку рубрики порад своєю найкращою подругою!!»

Але якимось дивним чином все розрослося. Раптом її *інстаграм* мав тисячі, а згодом *сотні* тисяч підписників. Вона припинила писати для сайту Стефані й почала працювати на *Salon*, згодом на *Cut*, а потім їй запропонували написати книжку. «*Те, чого мене не навчила мама*» можна було знайти в переліку всіх можливих списків бестселерів, і не встигла я опам'ятатися, як Чесс стала знаменитою.

Якщо відверто, то вона заслуговувала на це. Її справді це добре вдавалося. Я прочитала всі її книжки й переглянула всі відео, зокрема із виступом на *TED Talk*, який набрав близько двадцяти мільйонів переглядів на *ютубі*. А ще я дуже довго думала, як хтось, з ким я колись ляльками бавилася, тепер може розмовляти з Опрою — в бісовому домі Опри, не інакше, — розповідаючи жінкам, як знову повернути своє життя на «шлях сили».

Я відламую ще один шматок хліба.

Моє теперішнє життя однозначно не на «шляху сили». Якщо відверто, то це може бути однією із причин, чому моя симпатія до Чесс почала згасати.

Що ж, цей факт і той, що вона вже — я дивлюся на свій телефон — на *тридцять* хвилин запізнюється.

Щойно я вирішую, що варто щось замовити, як двері ресторану відчиняються й влітає вона — висока блондинка, вихор у відтінках білого; одна рука вже піднята на знак привітання, водночас вона закидає свої величезні сонцезахисні окуляри на голову, а на плечі перекидається перламутрова шкіряна сумка. Вона завжди

така, в постійному русі, здається, наче вона рухається в десятих напрямках водночас, проте кожен її жест витончений, плавний.

Люди мало шиї не позвертали, коли вона ввійшла, але я не можу зрозуміти, чи це тому, що всі впізнали її, чи це все лише вони — її енергетика, її сяйво.

Я надто різко встаю, щоб обійняти її, зачепивши стегном край столу, від чого бряжчить лід у склянці, а тоді мене поглинає хмара аромату *Jo Malone*.

— Ееееем, — каже Чесс, міцно обійнявши мене.

І хоча ще кілька хвилин тому вона до божевілля драгувала мене, я відразу відчула те знайоме тепло у грудях. Лише вона називає мене «Ем». Я завжди для всіх була Емілі, але не для неї, тож почувши, як вона розтягує моє ім'я зі своїм незмінним південним акцентом, я відразу пригадую старі часи — роки піжамних вечірок, поїздок у її автомобілі з опущеним склом, верескливого підспівування пісням, які лунали з радіо, посиденьок на дивані в її пляжному будиночку в Каява-Айленді, реготання за келихом білого вина. Мільйон дрібничок, які відразу перекривають її звичку спізнюватися і змушують мене відчувати провину за те, що я дозволила собі подумати про неї щось погане.

Ступивши крок назад, Чесс вивчає мене, приклавши холодну долоню до моєї щоки.

— Ти вже маєш кращий вигляд, — каже вона, і я видавлюю з себе усмішку, погладивши її руку, перш ніж повернутися на своє місце.

— Я і почуваюся краще, — відповідаю їй, поки сідаю. — Здебільшого.

Я морально готуюся до навали запитань, а оскільки мене вже нудило від розмов про моє здоров'я протягом

останніх кількох років, то подумки підбираю фрази, які допоможуть зіскочити з цієї теми, але раптом Чесс помічає свою книжку на столі і заходиться дзвінким сміхом.

— Господи, ти принесла її, щоб я підписала?

Її зелені очі сяють, поки вона вмощується в кріслі, почепивши сумку на спинку.

— Я могла прислати тобі примірник, ти ж знаєш.

Неможливо почуватися ніяково поруч із людиною, яка тримала твоє волосся, поки ти блювала, і не один раз, але щоби трохи налилися рум'янцем, коли я вказала на книжку.

— Це моєї мами, — пояснюю. — Я мала необережність сказати їй, що ми сьогодні зустрічаємося, і буквально наступного дня я знайшла її у своїй поштовій скриньці з наліпкою. *«Будь ласка, попроси Джессіку підписати її! Вона може написати побажання на моє ім'я. (Дебора)».*

Тепер Чесс пирхає, піднімаючи книжку.

— Типова Деб, — каже вона і виконує одне з тих своїх чарівних дійств — витягує ручку зі своєї величезної сумки, підписує книжку, жестом просить офіціанта підійти, замовляє келих вина, і це все виводячи свій підпис на титульній сторінці.

Іноді я втомлююся, лише спостерігаючи за нею.

Передаючи мені книжку, Чесс відхиляється на спинку крісла і змахує пасмо волосся з обличчя.

Зараз вона має інакший вигляд — худіша і світліша — але я досі бачу ту дівчинку, з якою познайомилася в перший день навчання в четвертому класі початкової школи Джонсона на околиці Ешвілла. Дівчинку з ластовинням на носі, великими очима і високими

вилицями, яка нахилилася до мене і змовницьки прошепотіла: «Я рада, що ми сидимо поруч».

Аж смішно, що така дрібниця може перерости у дружбу на все життя.

— Тож як там твоє письмо? — запитує вона, поки офіціант несе їй вино. Я продовжую пити чай із льодом, оскільки досі приймаю багато ліків, які не хочу змішувати з алкоголем, тому надпиваю його, перш ніж відповісти на її запитання.

— Нормально, — зрештою кажу я. — Було важкувато повернутися до нього після... всього.

Всього.

Це єдине слово, яким можна підсумувати весь той пекельний жах цілковитого лайна, яким видався для мене останній рік, але воно і близько не описує його.

Глухий кут у кар'єрі? Так.

Раптове жакливе погіршення самопочуття без жодних на те причин, яке не може пояснити жоден лікар? Так.

Чоловік вирішив кинути після семи років, на перший погляд, щасливого шлюбу?

Бісове так.

Минуло понад шість місяців, відколи Метт пішов, а я досі чекаю, коли біль притлумиться, щоб усе було не так безладно, не так... Я не знаю. Банально. Принизливо. Власне, днями мама запитувала, чи не думаю я повернутися до них, і, враховуючи стан моїх фінансів — незакінчена книжка і доволі дороге розлучення, — я справді почала розглядати такий варіант. Тепер Чесс уважно дивиться на мене, насупивши брови, а тоді піднімає ногу, виставивши каблук на сидіння крісла, обвивши руками коліно. Я ніколи в житті не бачила, щоб хтось дозволяв собі так сидіти в ресторані.

Напевно, якщо ти вже робила таке на дивані Опри, то тепер це можна витворяти будь-де.

Я розмахую рукою.

— Серйозно, все добре, — кажу їй я. — Останню книжку я пишу вже цілу вічність, але це десята книжка з серії, дев'ята не стала сенсацією на книжковому ринку, тож не думаю, що хтось через це переймається.

Ніхто окрім мене, але це вже зовсім інша історія.

Чесс знизує плечима, і я чую брязкіт браслетів на її зап'ясті.

— Отже, у людей немає смаку. «Ризиковані розкопки» сподобалися мені найбільше. А той момент, в кінці, на пляжі, коли ти така «Чорт забирай, та це ж дружина і її найкраща подруга зробили разом!»

Вона нахилиється вперед і радісно тягнеться через стіл, щоб узяти мене за руку.

— Це був до біса розумний хід!

Знову відхилившись на спинку, вона продовжує усміхатися до мене.

— Ти завжди була збіса розумною.

Охоплена відчуттям абсурдного задоволення, я починаю дзьобати наступний шматок хліба.

— Ти читала «Ризиковані розкопки»?

Коли пишеш досить давно, то вже не очікуєш, що хтось з близьких буде стежити за результатами твоєї праці. Моя мама дійшла лише до п'ятої книжки серії «Розслідування Петал Блум» — «Зловісна загадка».

Метт, мій колишній, не пішов далі моєї першої книжки. Мені навіть на думку не спадало, що Чесс може знати назви моїх робіт, тим паче читати їх.

Але в цьому й полягала магія Чесс. Щойно тобі починають надокучати її вибрики, вона робить або каже

щось настільки приємне, настільки щире, щось, що змушує відчувати, наче сонце світить лише для тебе.

— Звичайно, що читала, — каже вона, забираючи останній шматок хліба з кошика. — Мої ж ти читала, хіба ні?

Читала, і не один раз, але не тому, що вони мені щиро сподобалися чи були цікавими. Я пригадую, як лежала в своєму ліжку, виснажена й хвора, тоді мене аж нудило від того, настільки виснаженою й хворою я була, й читала книжку «Найкраща версія тебе», а згодом «Тобі все вдасться!», палаючи від сорому, оскільки я шукала хоч щось, що тут може не сподобатися, вишукувала речення, які б змусили мене закотити очі. Це ж якою людиною потрібно бути, щоб із ненавистю читати книжки найкращої подруги?

— Аякже! — кажу я їй тепер із надмірною радістю, але схоже, що вона цього не помітила, адже просто знову всміхнулася до мене.

— Добре. Я б ніколи не написала їх без тебе.

Я кліпаю. Це вперше вона сказала щось подібне, і я уявлення не маю, що вона має на увазі. До того часу коли Чесс взяла на себе роль цього дивного поєднання Тейлор Свіфт, Гленнон Дойл і доньки Господньої, ми не так вже й багато спілкувалися. Я з головою поринула у власне письмо й стосунки з Меттом, поки вона захоплювала світ.

— А справді, саме я здійснила на тебе неоціненний вплив під час наших загулів тут, у Північній Кароліні, — жартую я, але вона хитає головою.

— Так і є! Знаєш, саме ти змусила мене взятися за голову і почати писати. Ти завжди так серйозно ставилася до цього, ці всі твої записнички, блокування часу...